

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 456/2015
20.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ј.Л., због кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. Кривичног закона, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. М.Р., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици IVК бр. 180/10 од 04.02.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 704/14 од 10.12.2014. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.Л., адв. М.Р., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици IVК бр. 180/10 од 04.02.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 704/14 од 10.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици IVК бр. 180/10 од 04.02.2014. године, окривљени Г.Л. и Д.М. оглашени су кривим због по једног кривичног дела примања мита у подстрекавању из члана 367. став 1. у вези члана 34. КЗ, окривљени Ј.Л. због кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ, а окривљени М.Д. због кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ и осуђени и то окривљени Г.Л., Д.М. и Ј.Л. на казне затвора у трајању од по две године, а окривљени М.Д. на казну затвора у трајању од шест месеци, у које им је урачунато и време проведено у притвору од 20.12.2008. године до 11.03.2009. године.

Истом пресудом од окривљених Г.Л. и Ј.Л. одузети су поклони, новац, као и имовинска корист прибављена извршењем кривичних дела и исти су обавезани да одузете новчане износе уплате у корст буџета Републике Србије у року од 15 дана

од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су окривљени Г.Л., Д.М., Ј.Л. и М.Д. обавезани да плате трошкове кривичног поступка сваки понаособ у износу од по 7.775,00 динара, као и судски паушал у износима од по 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 704/14 од 10.12.2014. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици и бранилаца окривљених Г.Л., Д.М., Ј.Л. и М.Д., а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици IVК бр. 180/10 од 04.02.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 704/14 од 10.12.2014. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ј.Л., адв. М.Р., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП-а, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине правноснажне пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку или пак да исте преиначи тако што ће окривљеног Ј.Л. ослободити од оптужбе за кривично дело из члана 367. став 1. КЗ.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.Л., адв. М.Р., Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП-а), размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.Л., адв. М.Р., је неоснован.

Бранилац окривљеног Ј.Л. у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева наводи општу одредбу повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП-а, док из образложења захтева произилази да указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а, наводима да је правноснажна пресуда заснована на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати.

С`тим у вези, у захтеву се истиче да је суд пресуду у односу на кривицу окривљеног Ј.Л. засновао на исказу окривљеног М.Д., дату у својству осумњиченог пред овлашћеним службеним лицима у полицијској станици дана 21.12.2008. године, притом не узимајући у обзир чињеницу да је овај окривљени свој исказ касније изменио на главном претресу дана 18.04.2012. године, којом приликом је посебно истакао да је првобитни исказ којим терети окривљеног Ј.Л. дао под притиском и претњом полицајаца који су га саслушавали а и по сугестији свог

тадашњег браниоца адвоката по службеној дужности који га је саветовао да да такав исказ.

Надаље, у захтеву браниоца окривљеног Ј.Л. као недозвољен доказ означава се и записник тржишне инспекције од 21.12.2008. године са комисијском проценом вредности робе уз образложење да се исти не може сматрати валидним доказом, јер у поступку није утврђено чија је роба, колика је њена вредност и да ли наведена роба уопште подлеже царинењу.

Насупрот изнетим наводима Врховни касациони суд налази да правноснажном пресудом нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП-а, прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

Сходно цитираним законским прописима, чињенице у кривичном поступку се могу доказивати свим доказима осим онима који су сами по себи или по начину прибављања у супротности са одредбом члана 16. став 1. ЗКП-а.

У конкретном случају из списка предмета - записника о саслушању осумњиченог М.Д. у МУП-у ПУ Сремска Митровица Ку. бр. 160/08 од 21.12.2008. године, произилази да је окривљени тада осумњичени М.Д. дана 21.12.2008. године, пошто је претходно поучен о својим правима, саслушан у службеним просторијама ПУ Сремска Митровица у складу са одредбама члана 226. тада важећег ЗКП-а, у присуству браниоца по службеној дужности адвоката М.М. а након обављеног поверљивог разговора са истим.

Одредбом члана 226. став 9. тада важећег Законика о кривичном поступку, прописано је да ако осумњичени, у присуству адвоката, пристане да да исказ, орган унутрашњих послова ће га саслушати према одредбама овог законика о саслушању окривљеног. О саслушању осумњиченог, орган унутрашњих послова ће обавестити надлежног јавног тужиоца који може присуствовати његовом саслушању. Записник о овом саслушању се не издваја из списка и може се користити као доказ у кривичном поступку. Надаље одредбом члана 89. став 8. и члана 12. тада важећег ЗКП приликом саслушања према окривљеном се не смеју употребити сила, претња, обмана, односно забрањено је и кажњиво свако насиље, изнуђивање признања или какве друге изјаве од окривљеног.

Наводи подносиоца захтева да је окривљени М.Д. овај свој исказ у односу на кривицу окривљеног Ј.Л. дао под претњом и притиском полицајаца који су га

саслушавали као и по сугестији свог тадашњег браниоца адв. по службеној дужности, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, из списка предмета - записника о главном предмету 4К 180/10 од 03.07.2012. године, произилази да је тадашњи бранилац по службеној дужности окривљеног М.Д., саслушан пред Вишим судом у Сремској Митровици, којом приликом се изјашњавао на околности провере одбране окривљеног М.Д. и том приликом истакао да је исти у претходном поступку саслушан у складу са одредбама Законика о кривичном поступку о саслушању осумњиченог и истакао „да му се тада осумњичени М.Д. није жалио да је од стране овлашћених радника полиције физички малтретиран, није било видљивих трагова повреда по њему, нити је говорио да су полицијски службеници на њега вршили било какав притисак у смислу принуде или инсистирања у погледу давања изјашњења - исказа, а осим тога окривљени М.Д. је записник о саслушању потписао уз констатацију да нема примедби на рад полицијских службеника за време боравка у полицијској управи. Бранилац је посебно истакао да је у записник о саслушању тада осумњиченог М.Д. унето све оно о чему се исти изјаснио а затим су записник потписали како окривљени, тада осумњичени М.Д., тако и његов тадашњи бранилац адв. М.М.“ С тога се неосновано у захтеву указује на наведене повреде ЗКП.

Такође неосновано бранилац окривљеног Ј.Л. као недозвољени доказ означава и записник Министарства трговине и услуга - Сектор тржишне инспекције - Одсек Сремска Митровица од 21.12.2008. године, уз образложење да у току поступка суд није утврдио чија је одузета роба, колика је њена вредност и да ли иста подлеже царињењу.

Из списка предмета произилази да је спорни записник Министарства трговине и услуга - Сектор тржишне инспекције - Одсек Сремска Митровица од 21.12.2008. године сачињен у законом прописаној форми, од стране надлежног државног органа и током поступка ничим није доведен у сумњу нити оспораван од стране како окривљеног тако и његовог браниоца, а околности о томе о чијој се роби ради, које је вредности и да ли или не подлеже царињењу су чињеничне а не правне природе.

С тога је Врховни касациони суд неоснованим оценио наводе захтева браниоца окривљеног Ј.Л. да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а.

Из изнетих разлога, а на основу члана 490. и члана 491. став 1. ЗКП-а, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**